

Arrest

nr. 251 314 van 22 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2017 worden N.K.J. en N.K.Y. geboren te Brussel.

De verzoeker meldt zich op 18 februari 2020 bij de gemeente Asse om deze kinderen te erkennen. Op 26 februari 2020 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot uitstel met twee maanden van de opmaak van de erkenning van het kind N.K.J. door de verzoeker. Op 15 juli 2020 adviseert de procureur des Konings om de erkenning niet te laten doorgaan omdat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van, ten minste, de erkenner kennelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband.

Met een ter post aangetekende brief van 22 mei 2020, gericht aan de burgemeester van de gemeente Asse, dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Per e-mail van 26 mei 2020 maakt de gemeente Asse deze aanvraag over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 25 mei 2020 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Bij arrest met nummer 242 206 van 14 oktober 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die de verzoeker had ingediend tegen de beslissing van 25 mei 2020. De Raad van State beslist bij beschikking met nummer 14.102 van 15 december 2020 dat het cassatieberoep tegen dit arrest niet toelaatbaar is.

Op 1 juli 2020 wordt N.K.D.R. geboren.

Op 12 oktober 2020 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 22 mei 2020 onontvankelijk verklaard.

Op 12 oktober 2020 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Deze beslissing wordt op 30 oktober 2020 aan de verzoeker ter kennis gebracht, en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(…)

De heer

(…) *Naam, voornaam:* K. K., R. (…)

(…) *geboortedatum:* (…).1984

(…) *geboorteplaats:* K. (…)

(…) *nationaliteit :* Congo (Dem. Rep.)

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

(…)

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(…)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: geen visum

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat het voorliggende beroep enkel gericht is tegen de beslissing van 12 oktober 2020 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) omdat in het verzoekschrift achter de

onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis een vraagteken wordt geplaatst en ook geen afschrift van dergelijke beslissing bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat het beroep enkel het bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert in enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van "artikel 7 van het ministerieel besluit", van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsvereiste en van de zorgvuldigheidsplicht. In de uiteenzetting van het middel wordt ook verwezen naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het E.V.R.M (Europees verdrag voor de rechten van de mens) bepaalt :

"Artikel 3. Verbod van foltering.

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen

Artikel. 8. Recht op eerbiediging van privé, familie en gezinsleven 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling

Er mag geen bevel tot het verlaten van het grondgebied worden gegeven, wanneer dat in strijd zou zijn met verdragsrechtelijke bepalingen zoals het E..V.R.M) (cf. Rv.St van 26 juni 2019, nr. 244961 ; RvSt. 26 augustus 2010, nr. 206.948 ; RVV. 4 februari 2013, nr. 96.569), hetgeen ook blijkt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RVV. 4 februari 2013, nr. 96.569)

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt : Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dat artikel 62 van de vreemdelingenwet oplegt dat de beslissing gemotiveerd dient te zijn. Dat artikel 2 en 3 van de formele motiveringswet de motivering van de administratieve beslissing opleggen. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, A, De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de beslissing zowel formeel als materieel dient gemotiveerd te zijn. Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VAN HEULE, D.; De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67 71). Dat een algemeen rechtsbeginsel oplegt dat administratieve beslissingen dienen gemotiveerd te zijn. De motivering moet afdoende zijn. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., nr 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (DE STAERCKE, J. Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19) Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996).

Dat de overheid de zorgvuldigheidsplicht dient na te leven, hetgeen zowel een algemeen rechtsbeginsel is als een beginsel van behoorlijk bestuur. Dat terzelfdertijd de motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsverplichting kunnen worden opgeworpen (Cfr. Rvst. VAN DEN HEUVEL nr. 79.355 van 18 maart 1999). Dat de zorgvuldigheidsplicht geldt bij vaststelling en waardering van feiten (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven ACCO,1990, 31)

Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13de druk, Brussel, 1994, p. 53). Dat de overheid zorgvuldig te werk te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999). Het bestuur dient zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A.MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13de druk, Brussel, 1994, p. 53). Dat de overheid zorgvuldig te werk te gaan en dient na te gaan of alle gegevens nodig voor het beoordelen van de zaak overlegd werden (RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996 en RvSt. 78.711 dd. 11 februari 1999).

De bestreden beslissing bevat geen enkel motief of deze reis wel mogelijk is, noch over de gevolgen van de reis zelve en het gevolg van het moeten verblijven in het land van herkomst. Evenmin wordt enig motief opgegeven of de reis wel mogelijk is. De bestreden beslissing bevat in conoatijden (sic) geen enkel motief in hoeverre het uitvoeren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied geen schending uitmaakt van artikel 3 en 8 van het E.V.R.M.

Het is van meet af duidelijk dat wil men opleggen dat iemand effectief het grondgebied moet verlaten het de overheid in coronatijden behoort te motiveren wat de weerslag is van reis naar het buitenland in casu Congo en daaropvolgend verblijf in Congo.

De essentiële doelstelling van een bevel tot het verlaten van grondgebied is juist het verlaten van het Belgische grondgebied (zie bijvoorbeeld hierover artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, waaruit de doelstelling van een bevel tot verlaten van het grondgebied blijkt).

zijn van het verlaten van het grondgebied (a) en doordat de bestreden beslissing inhoudelijk onder meer een aantal grondrechten schendt. (b)

a) Op het moment van de beslissing en de betekening van de beslissing was het zo dat er geen mogelijkheid was om enig gevolg te geven aan het bevel tot het verlaten van het grondgebied zelfs in de Shengenzone of in de Europese Unie, zelfs als men daartoe enige titel zou hebben). Dit was wettelijk zelfs verboden. Evenmin is er enig zicht wanneer een bevel tot het verlaten van het grondgebied vatbaar is voor enige uitvoering, daar waar nochtans een concrete termijn wordt opgegeven.

Verzoekende partij is van Congolese nationaliteit en heeft geen enkele andere mogelijkheid dan naar de Congolese republiek te gaan (Cf. RVV 190.138 van 27 juli 2017, onverwijderbare Palestijn nu Jordanië geen Palestijnen zou toelaten , bij gebreke aan enige andere mogelijke titel. (cf. RVV n0 192 584 du van 26 september 2017 waarbij men eerst onderzoekt of een betrokkene terecht zou kunnen in een land van de Europese Unie en meer bepaald een Shengen land)

Er kan verwezen worden naar het arrest RVV 190.138 van 27 juli 2017, waarin de uitvaardiging van een bevel tot het verlaten van het grondgebied van wie niet verwijderbaar is niet strookt met artikel 3 van het E.V.R.M . Zoals gesteld kan en mag verzoekende partij België niet verlaten en is het zonneklaar dat hij Congo niet binnen kan.

Dat overeenkomstig artikel 3 van het E.V.R.M. " Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Verzoekende partij kan nergens anders heen en hem verplichten ergens anders heen te gaan zou een schending uitmaken van artikel 3 van het E.V.R.M., gelet op het feit dat hij in een Orbit situatie zit, nu dit een onmenselijke situatie en/of vernederende behandeling zou uitmaken (Cf. Hof Brussel, 4 mei 1999, Revue de Droit Etrangers, 1999, nr. 103, 243

Een bevel tot verlaten van het grondgebied is er op gericht dat men België verlaat, en is dus totaal uit den boze zelfs als direkt al geweten is dat deze doelstelling niet kan bereikt worden; een doelstelling opleggen die niet kan is perse disproportioneel.

Een bevel om het grondgebied te verlaten valt of staat overeenkomstig artikel 7 van de vreemdelingenwet met een concrete termijn voor het verlaten van het grondgebied er dient ook gemotiveerd te worden waarom voor een bepaalde termijn wordt geopteerd (cf. RVV 10 december 2015, nr. .158.181} In die zin is een bevel tot het verlaten van het grondgebied uitvaardigen een schending van artikel 7 van de veemdelingenwet en een schending van het motiveringsvereiste zo niet kan aannemelijk gemaakt worden dat betrokkene is staat is om in een welbepaalde termijn het land te verlaten

Gelet op het bovenstaand kan de bestreden beslissing onmogelijk gemotiveerd zijn en schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “(...)”

Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing. Bij de bepaling van het begrip 'gezin' wordt geen onderscheidgemaakt tussen een 'wettig' en een 'natuurlijk' gezin'. Nauwe verwantschaps-banden worden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven worden beschermd. Art. 8 EVRM is geenszins beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie. Dit werd door het EHRM bepaald in het arrest Kroon (EHRM,20 september 1994, Kroon v Nederland, overweging 40).

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn partner en kinderen al dan niet reeds betrokken in de erkenningsprocedure. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, 1150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 1 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, geen feitenkwestie. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, 1 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het is de logica zelve dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van een bevel.

Dat uit de bestreden beslissing allermint kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan

Meer in het bijzonder verwijst verzoeker allereerst naar het arrest Nunez v. Noorwegen waarin werd bepaald dat staten ertoe gehouden zijn om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (EHRM 28 juni 2011, Nunez v Noorwegen, 168). Verzoe-ker verwijst vervolgens naar het arrest Boultif v. Zwitserland dd. 2.8.2001 waarin het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd : onder meer de gezinssituatie van de verzoekende partij)

De moeilijkheden die een partner riskeert te ondervinden in het land waarheen hij wordt uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé en gezin leven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8 , eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectiefprivé en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé en gezinsleven elders onmogelijk is.

Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Er wordt afbreuk gedaan aan het recht op een privé en gezinsleven

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld.

Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker een relatie heeft met een vrouw en de vader is van kinderen). De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn partner en kind en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoeker. Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

In een analoge situatie, nu er in het arrest geen rekening gehouden werd met de nationaliteit van kind en partners, werd een arrest geveld door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen waarin werd gesteld:

" 3.4. Wel betoogt verzoeker onder meer met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM dat verweerder bij de afgifte van een bevel om het grondgebied niet effectiefrekening heeft gehouden met het gezinsleven dat hij onderhoudt met zijn Belgisch kind en met het hoger belang van dit kind. Hij geeft hierbij aan dat hij op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden wegens illegaal verblijf in navolging waarvan de bestreden beslissing werd getroffen op het gemeentebestuur de geboorte van zijn kind wenste aan te geven alsook de erkenning van zijn kind wenste te laten registreren, wat volgens hem wijst op een familieband.

3.5. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid ook de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.6. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Dit wetsartikel weerspiegelt hogere rechtsnormen zoals artikel 8 van het EVRM.

3.7. In het arrest Grant stelde het EHRM:

It is clear from the Court case law that children born either to a married couple or to a cohabiting couple are ipso jure part of that family from the moment of birth and that family life exists between the children and their parents (see L v. the Netherlands, no. 45582/99, 135, ECHR 2004 IV). Although cohabitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties (Kroon and Others v. the Netherlands, 27 October 1994, 130, Series A no. 297 C). Such factors include the nature and duration of the parents' relationship, and in particular whether they had planned to have a child; whether the father subsequently recognised the child as his; contributions made to the child's care and upbringing; and the quality and regularity of contact (see Kroon, cited above, 130; Keegan v. Ireland, 26 May 1994, 145, Series A no. 290; Haas v. the Netherlands, no. 36983/97, 142 ECHR 2004 I and Campand Bourici v. the Netherlands, no. 28369/95, 136, ECHR 2000 X). no. 28369/95, 136, ECHR 2000 X) (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

3.8. Verzoeker kan in casu worden gevolgd waar hij stelt dat de overwegingen in de bestreden beslissing niet getuigen van een zorgvuldige besluitvorming in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op de specifieke omstandigheden van zijn bestuurlijke aanhouding in navolging waarvan de bestreden beslissing werd getroffen. Zo stelt verzoeker terecht dat hij op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden, aanwezig was in het gemeentehuis van Geel om aangifte te doen van de geboorte van zijn kind op 11 juli 2019 alsook om dit kind te erkennen. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder hiervan op de hoogte was. Zo bevindt er zich in het administratief dossier een administratief rapport van politiebeambte D.V. van 24 juli 2019, waarin wordt gesteld, Heden, 24 juli 2019 kregen wij om 10:24 uur telefoon van een medewerkster van de dienst Vreemdelingenzaken op het Stadhuis van Geel. Zij brengt ons ter kennis dat er een manspersoon van Ghanese origine aanwezig is in het kader van een erkenningsdossier van een kind.

3.9. Gelet op dit stuk kan verweerder er zich niet toe beperken om in de bestreden beslissing, na de vaststelling dat verzoeker verklaard heeft een onofficieel kind te hebben, te stellen dat verzoeker geen verdere informatie heeft verstrekt ói.v.m.de naam van het kind, het geslacht, de leeftijd of de moeder van het kind, dat verzoeker zijn beweringen niet staft en dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder kende namelijk de redenen van de aanwezigheid van verzoeker in het gemeentehuis. Dat er geen verdere stappen konden worden aangetoond in het kader van de erkenning van het kind heeft te maken met het feit dat verzoeker terplekke bestuurlijk werd aangehouden, zoals verzoeker terecht aangeeft in zijn verzoekschrift. Het gegeven dat verzoeker de naam, het geslacht, de leeftijd van het kind of de moeder van het kind niet heeft meegedeeld op het formulier van 24 juli 2019 ter bevestiging van het horen van de vreemdeling kan geen afbreuk doen aan voornoemde vaststelling. Dit horen heeft plaatsgegrepen zonder tolk en het formulier voorziet niet dat het geslacht, de leeftijd van het kind of de moeder van het kind moet meegedeeld worden. De verwerende partij wist ook dat verzoeker opgepakt werd toen hij aanwezig was in het gemeentehuis van Geel om aangifte te doen van de geboorte van zijn kind op 11 juli 2019 alsook om dit kind te erkennen en ze kon als ze die gegevens noodzakelijk achtte in het licht van een afweging op grond van artikel 8 EVRM, contact kon opnemen met de stad Geel.

3.10. Dat er stappen ondernomen werden om het kind te erkennen en dat een gezinsleven met dit kind niet uitgesloten is, wordt bevestigd door andere stukken die zich eveneens bevinden in het administratief dossier. Hierin bevindt zich namelijk een e mailbericht van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin wordt gesteld, dhr. T. maakte bij de erkenning van zijn kind gebruik van(...)ö. Ook bevindt zich hierin een faxbericht van een sociaal assistent, verbonden aan het gesloten centrum in Merksplas, waarbij wordt aangegeven gelieve in bijlage het formulier opvolging ouder meteen kind in België terug te vinden. In deze bijlage wordt gesteld dat verzoeker op 25 juni 2019 bezoek heeft gehad van zijn (vermoedelijke) kind(eren)ö, V.D.S. N., die begeleid werd door V.D.S, S. en V.D.V.B. De twee laatstgenoemde documenten dateren weliswaar van 25 juli 2019 ù aldus van daags na de totstandkoming van de bestreden beslissing 0 doch tonen aan dat het aanvaarden van de erkenning van een kind en een gezinsleven met dit kind niet uit de lucht gegrepen zijn. Op 25 juli 2019 laat de raadsman van verzoeker in een mailbericht aan de verwerende partij ook weten dat verzoeker deel uitmaakt van een gezin, met name zijn Belgische partner, mevrouw V.D.S., S., waarvan het Rijksregisternummer wordt gegeven en zijn Belgische dochter V.D.S., N. geboren op 11 juli 2019 te Geel. De stap die verzoeker gezet heeft tot erkenning van zijn kind kan als een begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven worden beschouwd, zodat hiermee moest rekening worden gehouden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, quod non.

3.11. Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande. Door nogmaals te herhalen dat verzoeker in het kader van zijn hoorrecht heeft verklaard een kind te hebben dat nog niet officieel werd geregistreerd en vervolgens de motivering in de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven nogmaals te herhalen, antwoordt verweerder niet op de kritiek van verzoeker dat het duidelijk was dat hij een kind heeft, aangezien hij op gemeentehuis aanwezig was om zijn kind te erkennen en dat met dit gezinsleven niet zorgvuldig rekening werd gehouden. Waar verweerder nog een uitgebreide beoordeling aan de hand van artikel 8 van het EVRM maakt in zijn nota, betreft dit slechts een beoordeling a posteriori. Deze afweging in de nota met opmerkingen kan niet remediëren dat de overwegingen in de bestreden beslissing wijzen op het niet aanvaarden van een gezinsleven van verzoeker met zijn kind. Verweerder stelt verder in zijn nota dat het loutere feit dat [verzoeker] de wens had om een kind te erkennen, terwijl hij zich voordien, hoewel hij reeds drie jaar in België zou verblijven, nooit kenbaar heeft gemaakt bij de verwerende partij, volstaat niet om het bestaan van een dermate hecht en effectief gezinsleven te weerhouden. In deze ziet de Raad niet in hoe het feit dat verzoeker zich niet eerder kenbaar heeft gemaakt bij verweerder, het bestaan van een gezinsleven met een op 11 juli 2019 geboren kind kan doorkruisen. Verweerders stelling dat verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog [op] de bescherming van het door hem vooropgesteld gezinsleven strookt niet met feitelijkheden van de zaak, vermits een eerste stap om een

verblijfsrechtelijk vlak een erkenning is van het kind, waarmee verzoeker bezig was op het ogenblik dat hij bestuurlijk werd aangehouden. Ook indien er indicaties zijn van een juridische band met het kind waarbij de concrete afspraak in een gemeentehuis om een kind te erkennen een dergelijke indicatie inhoudt, kan worden verwacht dat verweerder hiermee rekening houdt. Verder is het de Raad niet geheel duidelijk wat verweerder precies bedoelt met de passage in de nota met opmerkingen dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, geen rechten [kunnen] worden geput. In zoverre verweerder hiermee zou aangeven dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, louter omdat hij alhier op onwettige wijze verblijft, mist dit verweer manifest juridische grondslag. In dit verband volstaat het te wijzen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog dat voormeld wetsartikel niet louter voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven van verzoeker, doch tevens met het hoger belang van het betrokken kind. Het Grondwettelijk Hof gaf hierbij reeds duidelijk aan dat de procedures met betrekking tot het vaststellen van de vaderlijke afstamming het privé-leven raken, omdat de materie van de afstamming belangrijke aspecten van iemands persoonlijke identiteit omvat, waartoe ook de identiteit van zijn verwekkers behoort. Het recht om zijn afstamming te kennen, maakt deel uit van het recht op een identiteit (GwH 3 februari 2016, nr. 18/2016, B.14.1. en 2.; met verwijzing naar EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, 11 53 en 54; 13 juli 2006, Jöggli t. Zwitserland, 1 25; 16 juni 2011, Pascaud t. Frankrijk, 11 48 49; 3 april 2014, Konstantinidis t. Griekenland, 147). Dit hoger belang van het kind staat los van eventuele gebrekkige handelingen van verzoeker zelf.

3.12. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond." (RVV. nr. 230 498 van 18 december 2019)

Zoals gesteld kan reeds niet ingezien worden wat de zin is van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, als dit toch niet kan gebeuren, waardoor het bevel al perse als disproportioneel dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij leeft samen met diens vriendin met wie hij drie kinderen heeft en die van hem nog een derde kind verwacht. Er is een procedure tot vaststelling vaderschap hangende.

Uiteraard is het zo dat in Coronatijden het kennelijk niet kan dat er een bevel tot het verlaten van het grondgebied wordt uitgevaardigd. Men dient rekening te houden met de mogelijkheid daar te overleven, de gezondheidsrisico's en het feit dat het niet mogelijk is om gezinshereniging te bewerkstelligen binnen een normale termijn.

Zo men al Congo binnenraakt is het zo dat men geen visum gezinshereniging daar kan aanvragen. De procedure tot vaststelling vaderschap zou al gedwarsboemd worden. Het bewijs door bijvoorbeeld DNA zou nooit vanuit Congo, of alleszins niet binnen een redelijke termijn kunnen worden geleverd. Zonder DNA-bewijs zeker geen visum. De procedure in België vergt in ieder geval een de aanwezigheid van de eisende partij te vader. Er is immers ook gelet op artikel 4 van het K.B. van 8 oktober 2020 en artikel 21 van het K.B. van 28 oktober 2020 een inreisverbod naar België.

In die zin is het duidelijk dat de verwijdering van de verzoekende partij van die aard is dat hij langere tijd in Congo zal vastzitten zonder uitzicht op visum gezinshereniging zelfs wanneer de procedure in principe eenvoudig zou zijn. wat dit betreft is het ook duidelijk te verwachten dat zelfs zo men opstarten met het terug verlenen van visa er ondertussen al een lange achterstand zal zijn.

Het betreft een gezinshereniging met jonge kinderen en diens alleenstaande moeder, met een uiterst beperkt inkomen. Ter zake werd duidelijke geen afdoende belangenafweging gedaan. Er werd geen enkel motief opgenomen in de bestreden beslissing.

Het is overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. verboden om een maatregel te nemen die niet in verhouding staat met het recht op gezinsleven. (Cfr. RvST. 18 december 1997 nr. 70.427).

In Congo zelf zal de verzoekende partij die geen banden meer heeft met dit land niet kunnen overleven, te meer de levenspartner met meerdere kinderen ten laste een zeer beperkt inkomen heeft, en niet kan bijdragen tot enig onderhoud.

Voor wat betreft de coronacrisis in Congo is het algemeen gekend dat het aantal gevallen van het Coronavirus COVID 19 in DRC voortdurend toeneemt. Het epicentrum van de epidemie ligt momenteel hoofdzakelijk in Kinshasa maar er werd ook melding gemaakt van gevallen in andere provincies van het land. Kongo Central is de tweede provincie die het zwaarst getroffen is door de epidemie.

Gezondheidsvoorzieningen in de DRC die kunnen reageren op ernstige gevallen van Coronavirus zijn, op enkele uitzonderingen na, zeer beperkt in Kinshasa en, meer nog, in de rest van het land. Dergelijke gegevens zijn ondermeer ook te vinden in andere bronnen (FEWS NET Famine Early Warning Systems Network (Author), published by ReliefWeb: République Démocratique du Congo : Mise à jour de la sécurité alimentaire Avril 2020, April 2020, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/DRC_FSO_Update_Avril%202020_.pdf

Er is geen enkele motivering of afweging wat de gevolgen zijn ingeval van terugkeer op de gezondheid van de verzoekende partij.

Gelet op de coronacrisis zal verzoekende partij als nieuwkomer geen mogelijkheden hebben om te overleven. Betrouwbare bronnen geven een kennelijke verslechtering aan van de economische en voedselsituatie (FEWS NET Famine Early Warning Systems Network (Author), published by ReliefWeb: République Démocratique du Congo : Mise à jour de la sécurité alimentaire Avril 2020, April 2020, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/DRC_FSO_Update_Avril%202020_.pdf) Ook dit is een inbreuk op artikel 3 van het E.V.R.M..

Ook hier is de beslissing niet gemotiveerd en is er geen belangenafweging gebeurt onder meer betreffende het belang van de kleine kinderen."

3.2.1. De verzoeker geeft in de aanhef van het enig middel aan dat "artikel 7 van het ministerieel besluit" is geschonden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker laat na te verduidelijken van welk ministerieel besluit hij de schending aanvoert. Er zijn in de Belgische rechtsorde veel ministeriële besluiten en het komt de Raad niet toe om te gissen op welk ministerieel besluit de verzoeker doelt. Het enig middel is, wat dit betreft, onontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de verzoeker in het Rijk verblijft terwijl hij geen houder is van een visum.

De verzoeker benadrukt dat een bevel om het grondgebied te verlaten staat of valt met een concrete termijn voor het verlaten van het grondgebied. De verzoeker voert aan dat er gemotiveerd moet worden waarom voor een bepaalde termijn wordt gekozen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoeker een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt in de regel een termijn van dertig dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend (artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). In artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt bepaald wanneer een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn kan worden toegekend. Aldus blijkt dat aan de verzoeker de maximale termijn om het grondgebied te verlaten werd toegekend.

Het is niet de algemene regel (termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten) maar de uitzondering (geen termijn of een termijn van minder dan 30 dagen) die noopt tot een specifieke motivering.

De verzoeker voert tevens aan dat er geen motief is terug te vinden omtrent de gevolgen voor zijn gezondheid en omtrent zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen. In dit kader wordt tevens verwezen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM en naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst.

Ook in de artikelen 7 en 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Deze uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht strekt er immers enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken

onderdaan van een derde land, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf van het bevel om het grondgebied te verlaten op te nemen of over te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing zelf geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke omstandigheden van de verzoeker rekening werd gehouden.

De Raad wijst er op dat de verzoeker op 22 mei 2020 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In deze aanvraag had de verzoeker zijn gezinsleven uiteengezet en had hij zich beroepen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Op dezelfde datum als deze waarop het thans bestreden bevel werd getroffen, met name op 12 oktober 2020, heeft de gemachtigde tevens in een uitvoerig gemotiveerde beslissing uiteengezet waarom er *in casu* geen buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die verantwoorden waarom de verzoeker zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de reguliere procedure, dit is vanuit het buitenland. De verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd zodoende onontvankelijk verklaard en hierbij werd uitgebreid gemotiveerd omtrent verzoekers gezinsleven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 30 oktober 2020. De verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de motieven als waarom zijn gezinsleven en de in dit kader aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM er niet aan in de weg staan dat de verzoeker tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst om van daaruit de verblijfsmachtiging aan te vragen. Er valt niet in te zien, te meer daar beide beslissingen op dezelfde dag werden getroffen én ook tezamen werden ter kennis gebracht, waarom deze motieven nogmaals zouden moeten worden herhaald in de thans bestreden akte.

Voorts kan de verzoeker evenmin een uitdrukkelijke motivering verwachten omtrent de gevolgen voor de gezondheidstoestand van de verzoeker. Uit niets blijkt, en ook in het verzoekschrift wordt niet aangegeven, dat de verzoeker met enig gezondheidsprobleem zou kampen.

Waar de verzoeker nog stelt dat er geen motief is opgenomen omtrent de vraag of de reis wel mogelijk is in "*coronatijden*", houdt deze kritiek vooreerst geen verband met de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel met de tenuitvoerlegging ervan. Bovendien kan de verzoeker de terugkeer naar zijn land van herkomst niet zomaar gelijk stellen met een "*reis*" en toont hij niet aan dat een dergelijke terugkeer naar zijn land van nationaliteit zou vallen onder het in België uitgevaardigde verbod op niet-essentiële reizen. De maatregelen die genomen zijn in het kader van de pandemie, hebben voorts niet tot gevolg dat de bestreden beslissing onwettig is genomen, te meer nu de verzoeker niet betwist dat hij illegaal op het grondgebied verblijft. Aangezien het algemeen gekend is dat België, op de datum van de thans bestreden beslissing, wereldwijd één van de zwaarst door COVID-19 getroffen landen was, en nu uit de voorliggende gegevens geenszins blijkt dat de verzoeker een actieve COVID-19 besmetting vertoonde, valt niet in te zien waarom de gemachtigde in de bestreden akte zou moeten motiveren omtrent de COVID-19-pandemie. Het is immers eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico op besmetting bestaat en uit niets blijkt dat dit risico in de Democratische Republiek Congo opmerkelijk hoger zou zijn dan in België.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, dervijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.4. De verzoeker voert aan dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan, het niet mogelijk was om enig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien dit bij wet was verboden. De verzoeker werpt op dat er geen zicht is op wanneer een bevel tot het verlaten van het grondgebied kan uitgevoerd worden, terwijl nochtans een concrete termijn wordt opgelegd. De verzoeker geeft mee dat hij louter de Congolese nationaliteit heeft en geen enkele andere mogelijkheid heeft dan naar de Democratische Republiek Congo te gaan. De verzoeker benadrukt dat de essentie van een bevel om het grondgebied te verlaten net inhoudt dat men het grondgebied verlaat terwijl net dat, wettelijk en praktisch, onmogelijk is. Onder verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 190 138 van 27 juli 2017 betoogt de verzoeker tevens dat het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten voor wie niet verwijderbaar is, niet strookt met artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker evenwel aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij moge worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In de mate dat de verzoeker doelt op het verbod op niet-essentiële reizen (zie artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, B.S. 30 juni 2020, dat gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) wordt gewezen op het volgende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar de Democratische Republiek Congo alwaar hij verblijfsgerechtigd is, moet worden beschouwd als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. De Raad benadrukt dat de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven. Het is dan ook niet aangetoond dat voornoemd ministerieel besluit een verbod inhoudt op de terugkeer van eigen onderdanen naar hun land van herkomst.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de maatregelen in verband met de coronacrisis die in België en ook in de Democratische Republiek Congo gelden, tijdelijk zijn. Deze tijdelijke maatregelen doen geen afbreuk aan het feit dat aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moest worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De Raad merkt op dat, indien de verweerder op een bepaald ogenblik zou overgaan tot de gedwongen uitvoering van huidig bestreden bevel, hij alle mogelijke voorzorgsmaatregelen in acht zal moeten nemen. Het feit dat er momenteel wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt echter niet mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

Daarenboven, zelfs indien de verzoeker zou kunnen aantonen dat hij omwille van de COVID-19-pandemie onmogelijk gevolg kon/kan geven aan het bestreden bevel, dan nog stond en staat het hem vrij om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek aan te vragen, met toepassing van artikel 74/14, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *"Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn"*.

In de mate dat de verzoeker vreest dat het voor hem praktisch onmogelijk zou zijn om het grondgebied te verlaten binnen een termijn van dertig dagen, stond het hem dan ook vrij om overeenkomstig artikel 74/14, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet een gemotiveerd verzoek tot verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten in te dienen. Bovendien is in artikel 74/14, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten in de regel voorziet in een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen en zijn er slechts uitzonderingen om minder (en niet meer) dan dertig dagen te voorzien (zie *supra*). De gemachtigde beschikte dan ook niet over de bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen dat *ab initio*, los van enige verlenging, voorziet in een termijn voor vrijwillig vertrek van meer dan dertig dagen. In de mate dat de verzoeker in wezen voorhoudt dat hem een termijn van meer dan dertig dagen had moeten worden toegekend, heeft hij dan ook geen wettig belang bij zijn kritiek.

Waar de verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest met nummer 190 138 van 27 juli 2017 wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor zover de verzoeker nog opwerpt dat hij door de coronacrisis geen mogelijkheden zal hebben om te overleven in Congo en waar hij wijst op een verslechtering van de economische- en voedselsituatie in Congo, maakt de verzoeker niet concreet aannemelijk dat zijn persoonlijke situatie bij terugkeer dermate penibel is dat hierdoor een mensonterende behandeling dreigt. Loutere beweringen volstaan uiteraard niet om een werkelijk risico op slechte behandelingen aan te tonen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Waar de verzoeker verwijst naar de corona-epidemie in de Democratische Republiek Congo, merkt de Raad op dat het EHRM in medische aangelegenheden heeft geoordeeld dat een verwijdering slechts strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM in *"zeer uitzonderlijke omstandigheden"*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *"andere uitzonderlijke gevallen"* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder *"andere uitzonderlijke"*

gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

De Raad merkt op dat verzoeker *in casu* niet aannemelijk maakt dat zijn gezondheidstoestand onder *"andere uitzonderlijke gevallen"* valt. Hij toont niet aan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn terugkeer hem zou blootstellen aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. De loutere vrees om te worden besmet met het COVID-19-virus, dat pandemisch is en dus wereldwijd woedt, is uiteraard niet voldoende om een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling aan te tonen. Bovendien maakt de verzoeker zelfs niet concreet aannemelijk dat het risico op besmetting in zijn land van herkomst groter zou zijn dan dat dit in België het geval is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker verwijst naar zijn gezins- en familieleden met zijn partner, en hun kinderen en benadrukt dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM geenszins beperkt is tot de klassieke huwelijkse relatie.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota die werd opgesteld op 12 oktober 2020, dit is eveneens de dag van de bestreden beslissing. Deze synthesesnota luidt als volgt:

“(...)

Lors du traitement de la demande, les éléments suivants doivent être recherchés (en application de l'article 74/13) :

1) L'intérêt supérieur de l'enfant :

➔ *Invoques des enfants mais ne démontre pas que ces ont les siens*

2) Vie familiale

➔ *Invoque la présence de sa famille sur le territoire. Ces éléments ont été analysés mais n'ont pas été retenus. En effet, l'obligation de retourner dans le pays d'où l'on vient n'est, en son principe même, pas une exigence purement formelle ni disproportionnée par rapport au droit à la vie privée et familiale. Cette obligation n'empêche pas une rupture des relations privées ou familiales, mais seulement un éventuel éloignement temporaire, ce qui en soi, n'est pas un préjudice grave et difficilement réparable (Civ Bruxelles (Réf) du 18/06/2001, n°2001/536/C du rôle des Référés)."*

“Bij het behandelen van de aanvraag, moeten de volgende elementen worden onderzocht (in toepassing van artikel 74/13)

1) Hoger belang van het kind :

➔ *Kinderen worden ingeroepen, maar er wordt niet aangetoond dat ze de zijnen zijn*

2) Familieleden

➔ *Beroept zich op de aanwezigheid van zijn familie op het grondgebied. Deze elementen werden geanalyseerd maar niet weerhouden. Inderdaad, de verplichting om terug te keren naar het land waarvan men komt, is in principe een puur formele verplichting die niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een privé- en familieleden. Deze verplichting houdt geen onderbreking van de privé- of familiale relaties in, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering, wat op zichzelf geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt (...)"*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op 24 februari 2017 de tweeling N.K.J. en N.K.Y. werd geboren te Brussel. De verzoeker meldt zich in februari 2020 bij de gemeente Asse om deze kinderen te erkennen. Op 26 februari 2020 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot uitstel met twee maanden van de opmaak van de erkenning van het kind N.K.J. door de verzoeker. Op 15 juli 2020 adviseert de procureur des Konings om de erkenning niet te laten doorgaan omdat uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van, ten minste, de erkenner kennelijk gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van de afstammingsband. In dit advies motiveert de procureur des Konings, na een bespreking en becommentariëring van de feiten en de verklaringen van de betrokken, dat “(h)et (...) niet anders (kan) dan dat dit een volledig leugenachtig

afgesproken verhaal is dat de erkenner en de moeder vertellen teneinde het verblijfsvoordeel te bekomen voor de erkenner”.

Bij zijn verzoekschrift voegt de verzoeker stukken waaruit blijkt dat hij een procedure bij de familierechtbank heeft opgestart om het vaderschap ten aanzien van de tweeling N.K.J. en N.K.Y en het kind N.K.D.R. vast te stellen. Thans blijkt niet dat de uitkomst van deze procedure reeds gekend is. In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij de vader is van de tweeling N.K.J. en N.K.Y, noch van het kind N.K.D.R. Indien de familierechter alsnog de verzoeker als vader van de tweeling N.K.J. en N.K.Y en het kind N.K.D.R. vaststelt, staat het hem vrij om een verblijfsaanvraag met het oog op zijn gezinsleven met deze kinderen in te dienen.

Waar de verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn partner, blijkt niet dat de verweerder dit gezinsleven op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. De verzoeker verbleef immers steeds op illegale wijze op het (Belgische) grondgebied.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief

wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging op zijn familieleven uitmaakt. De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is nu hij zal worden gescheiden van zijn partner (en de kinderen) en er geen rekening wordt gehouden met zijn familiebanden.

Er kan worden verwezen naar de synthesesnota die werd opgesteld op 12 oktober 2020, die zich in het administratief dossier bevindt en die hoger werd geciteerd, alsook naar de beslissing van 12 oktober 2020 waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Vooreerst weze het herhaald dat de verzoeker niet aantoonde dat hij de vader van de kinderen van zijn partner is. De gemachtigde zet vervolgens in de voormelde synthesesnota alsook in de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing van 12 oktober 2020 uiteen dat de verplichting om terug te keren naar het land waarvan men komt in principe een puur formele verplichting is die niet disproportioneel is ten aanzien van het recht op een privé- en familieleven. Deze verplichting houdt geen onderbreking van de privé- of familiale relaties in, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering, wat op zichzelf geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhoudt.

De verzoeker voert aan dat de coronapandemie het niet mogelijk maakt om gezinshereniging te bewerkstelligen binnen een normale termijn. De verzoeker betoogt dat indien men al Congo zal binnenraken, het zo is dat men daar geen visum gezinshereniging kan aanvragen omdat de procedure tot vaststelling van het vaderschap zal worden gedwarsboord. De verzoeker meent dat het DNA nooit vanuit Congo of toch niet binnen een redelijke termijn kan worden geleverd en hij zonder DNA-bewijs geen visum kan bekomen.

Waar de verzoeker meent dat zijn aanwezigheid in België is vereist in het kader van de procedure die hij bij de familierechtbank opstartte om zijn vaderschap ten aanzien van de kinderen N.K.J., N.K.Y. en N.K.D.R. vast te stellen, wordt erop nogmaals gewezen dat de verzoeker met een ter post aangetekende brief van 22 mei 2020, gericht aan de burgemeester van de gemeente Asse, een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van deze aanvraag, noch in het kader van een eventuele aanvulling op deze aanvraag maakte de verzoeker gewag van de procedure die thans loopt bij de familierechtbank om zijn vaderschap ten aanzien van de kinderen N.K.J., N.K.Y. en N.K.D.R. vast te stellen. Op 12 oktober 2020 werd deze machtigingsaanvraag onontvankelijk verklaard, dit is op dezelfde dag als deze waarop de huidige bestreden beslissing werd genomen. Nu de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 22 mei 2020 of bij een eventuele aanvulling op zijn aanvraag nooit gewezen

heeft op de procedure die thans loopt bij de familierechtbank om zijn vaderschap ten aanzien van de kinderen N.K.J., N.K.Y. en N.K.D.R. vast te stellen, kan het de gemachtigde niet worden verweten hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden.

In dit verband wijst de verzoeker er ook nog op dat er overeenkomstig artikel 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 2020 en artikel 21 van het koninklijk besluit van 28 oktober 2020 een inreisverbod naar België geldt. Overeenkomstig artikel 4 van het ministerieel besluit houdende wijziging van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, waren niet-essentiële reizen verboden. De Raad benadrukt dat deze maatregelen tijdelijk van aard zijn. Zo worden in bijlage 2 van het ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken van 28 oktober 2020, dat weliswaar nog niet van toepassing was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, maar waarnaar de verzoeker in zijn betoog verwijst, onder meer als essentiële (en dus toegelaten) reizen gedefinieerd: *“reizen die gerechtvaardigd zijn door gezinshereniging, in de zin van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”* en *“bezoeken aan een echtgenoot of partner, die niet onder hetzelfde dak woont, voor zover een aannemelijk bewijs geleverd kan worden van een stabiele en duurzaam onderhouden relatie”*. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de maatregelen genomen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken een eventuele terugkeer naar België om zich bij zijn partner en haar kinderen te voegen in de weg zouden staan.

Waar de verzoeker nog meent dat er een lange achterstand zal zijn bij de visumaanvragen, beperkt hij zich tot een loutere veronderstelling die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs.

Bovendien blijkt niet dat de verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen contacten zal kunnen onderhouden met zijn partner (en haar/hun kinderen).

Er dient te worden benadrukt dat het bestreden bevel de verzoeker niet verhindert om, van zodra hij zich in het herkomstland in het bezit heeft doen stellen van de vereiste inreis- en verblijfsdocumenten, terug te keren naar België om hier met zijn partner en (haar/hun) kinderen te verblijven.

De verzoeker citeert verder nog uitgebreid uit 's Raads arrest met nummer 230 498 van 18 december 2019. In de continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedentenwaarde. Bovendien blijkt niet dat de specifieke, feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. In de zaak waarnaar de verzoeker verwijst, werd het gezinsleven van de betrokken vreemdeling op onzorgvuldige wijze in rekening gebracht door te motiveren dat hij een onofficieel kind heeft en hij *“geen verdere informatie i.v.m. de naam van het kind, het geslacht, de leeftijd of de moeder van het kind (geeft)”* en hij *“zijn beweringen niet (staft)”* terwijl hij bestuurlijk werd aangehouden op het gemeentehuis op het ogenblik dat hij het kind wou erkennen, gegeven dat de verweerder gekend was. Deze specifieke, feitelijke context, ligt in deze zaak niet voor. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat zijn gezins- en familieleven op onzorgvuldige wijze in rekening werd gebracht.

De verzoeker voert verder aan dat hij in Congo niet zal kunnen overleven omdat zijn partner een zeer beperkt inkomen heeft en zij meerdere kinderen ten laste heeft en zij niet zal kunnen bijdragen in zijn onderhoud. De verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij arbeidsongeschikt zou zijn en dat hij niet via een tewerkstelling in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot verblijf en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Hij brengt bovendien geen concrete elementen naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij zich in een dermate

uitzonderlijke situatie bevindt derwijze dat hij voor de uitoefening van enig privéleven gebonden zou zijn aan België.

De Raad besluit dan ook dat de verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezins- of privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker en zijn partner enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de verweerder bij zijn beoordeling enig relevant gegeven, dat de voorliggende zaak kenmerkt, ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of dat op grond van een onzorgvuldig onderzoek van de voorliggende feiten tot het besluit zou zijn gekomen om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Een schending van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven wordt niet aangetoond.

3.2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Bovendien strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk het gezins- en familieleven van de verzoeker in rekening bracht. Er kan in dit verband verwezen worden naar de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, hoger onder punt 3.5.

De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat over de gevolgen van een terugkeer op zijn gezondheidstoestand. De verzoeker voert aan dat het aantal besmettingen met het COVID-19-virus in Congo toeneemt waarbij het epicentrum van de epidemie in Kinshasa ligt, maar dat ook in andere provincies gevallen worden gemeld.

Zoals hoger gesteld, houdt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts dat er (onder meer) rekening moet worden gehouden met “*de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”. Het moet dan ook gaan om een gezondheidsproblematiek waaraan de betrokkene daadwerkelijk lijdt en uit niets blijkt dat ook de algemene gezondheidstoestand van het land van herkomst in rekening moet worden gebracht. Uit zijn betoog blijkt niet dat de verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing enig gezondheidsprobleem kende. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met hypothetische gezondheidsproblemen.

In een synthesesnota van 12 oktober 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, wordt over de gezondheidstoestand van de verzoeker het volgende gemotiveerd: “*(p)as de problème de santé invoqué dans la demande*” “*geen gezondheidsproblemen ingeroepen in de aanvraag*” (eigen vertaling). Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat deze vaststelling feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk is. Bovendien woedde de pandemie door het coronavirus COVID-19 reeds op het ogenblik dat de verzoeker zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende. In deze aanvraag heeft de verzoeker echter geen gewag gemaakt van omstandigheden gelinkt aan het COVID-19 virus die een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken. Deze machtigingsaanvraag van 22 mei 2020 werd op 12 oktober 2020, dit is op dezelfde dag en voorafgaand aan de huidige bestreden beslissing, onontvankelijk verklaard. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing enig relevant gegeven met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoeker over het hoofd heeft gezien.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE